

Elk jaar weer zag Valerie Wyatt de eerste november met angst en beven tegemoet; of in elk geval de laatste twintig jaar, sinds haar veertigste. Ze had zich met succes verzet tegen de tand des tijds, tegen het potentiële verval. Niemand zou hebben geraden dat ze die dag zestig was geworden. Ze smokkelde al jaren onopvallend met haar leeftijd, en haar creativiteit in dat opzicht was volstrekt geloofwaardig. *People* had recentelijk beweerd dat ze eenenvijftig was, op zich al erg genoeg. Aan zestig wilde ze niet eens denken, en ze was dankbaar dat iedereen haar exacte leeftijd leek te zijn vergeten. Valerie deed wat ze kon om verwarring te zaaien. Toen ze veertig werd, had ze voor het eerst haar ogen laten doen, en vijftien jaar later opnieuw. Het resultaat was geweldig. Ze zag er altijd fris en uitgerust uit, alsof ze net terug was van een heerlijke vakantie. De operatie had ze laten uitvoeren in L.A., tijdens het zomerreces. In het jaar dat ze vijftig werd, had ze ook haar hals laten doen, waardoor ze een gladde, jeugdige kaaklijn had, zonder plooiën of hangend vel. Haar plastisch chirurg was het met haar eens geweest dat ze geen volledige facelift nodig had. Ze had perfecte jukbeenderen, een goede huid, en met wat ze aan haar ogen en haar hals had

laten doen, had ze het beoogde effect bereikt. De botoxinjecties die ze vier keer per jaar liet zetten, droegen verder bij aan haar jeugdige uiterlijk. Bovendien deed ze dagelijks oefeningen en werkte ze drie keer per week met een *personal* trainer om haar spieren op peil te houden en te zorgen dat de jaren geen vat kregen op haar rijzige, slanke postuur. Als ze dat had gewild, had ze voor ergens in de veertig kunnen doorgaan. Maar dat ging haar te ver; dat zou belachelijk zijn. Ze was tevreden met negen jaar onder haar werkelijke leeftijd. Bovendien had ze een dochter van dertig, dus ze kon de waarheid niet al te ver oprekken. Eenenvijftig was prima.

Het onderhouden van haar uiterlijk kostte veel tijd, inspanning en geld. Ze ontkende niet dat ze ijdel was, maar ze deed het ook voor haar carrière. Valerie had zich in vijfendertig jaar opgewerkt tot een ware stijl- en smaakgoeroe. Na haar studie was ze voor een woontijdschrift gaan schrijven, en het had niet lang geduurd of stijl en smaak waren haar passie geworden. Ze was de hogepriesteres van de kunst een goede gastvrouw te zijn, in de breedste zin van het woord, en van eigenlijk alles wat er in een stijlvol huishouden kwam kijken. Ze bezat licentieovereenkomsten voor tafellinnen en beddengoed, meubels, behang, stoffen, exquisite chocola en een mosterdlijn. Ze had zes boeken geschreven over trouwen, inrichten, stofferen en het ontvangen van gasten, en haar televisieprogramma was een waar kijkcijferkanon. Ze had drie bruiloften op het Witte Huis georganiseerd, voor presidentiële dochters of nichtjes, en haar handboek voor de perfecte bruiloft had in *The New York Times* zevenenvijftig weken op nummer één gestaan op de lijst van non-fictiebestsellers. Haar aartsrivaal was Martha Stewart, maar Valerie vormde een klasse apart, hoewel ze groot respect had voor haar concurrente. Ze waren de twee invloedrijkste vrouwen op hun gebied.

Valerie leefde volledig volgens de principes die ze uitdroeg.

Haar penthouse aan Fifth Avenue, met een weids uitzicht over Central Park en een indrukwekkende verzameling moderne kunst, kon zo op de foto, op alle uren van de dag, en dat gold ook voor haar. Ze was geobsedeerd door schoonheid. Haar publiek wilde een leven zoals het hare, vrouwen wilden eruitzien zoals zij, en jonge meisjes wilden een bruiloft alsof Valerie die had georganiseerd en volgden minutieus de aanwijzingen die ze gaf in haar boeken en in haar programma. Valerie Wyatt was een begrip. Ze was een mooie vrouw, ze had een geweldige carrière en ze leidde een paradijselijk bestaan. Het enige wat in haar leven ontbrak, was een man; ze had al in geen drie jaar meer een relatie gehad. Ook dat was een deprimerende gedachte op de toch al sombere ochtend van haar verjaardag. Want hoe goed ze er ook uitzag, ze was wel degelijk zo oud als op haar rijbewijs stond, en wie wilde er een vrouw van zestig? Zelfs mannen van boven de tachtig wilden tegenwoordig meisjes van in de twintig. En dus had Valerie die ochtend het gevoel dat ze met deze verjaardag definitief was afgeschreven. Niet iets om vrolijk van te worden, en dat was ze dan ook niet.

Ze keek aandachtig in de spiegel terwijl ze zich gereedmaakte om de deur uit te gaan. Ze hoefde pas om twaalf uur voor opnamen in de studio te zijn, en daarvoor had ze twee afspraken. Ze hoopte dat de eerste daarvan haar een beetje zou opvrolijken. Het enige wat haar weerhield van een paniekaanval, was het feit dat niemand haar ware leeftijd kende. Dat kon haar depressie echter niet opheffen. Het beeld in de spiegel stelde haar in zoverre gerust dat ze er nog niet uitzag alsof haar leven voorbij was. Ze droeg haar blonde haar in een chique, perfect geknipte boblijn die haar gezicht omlijstte, en liet het regelmatig verven, in haar eigen, oorspronkelijke kleur. Uitgroei was uit den boze. Haar figuur was nog altijd schitterend. Ze koos met zorg een rode wollen jas over de korte zwarte jurk die haar spectaculair

lange benen perfect tot hun recht deed komen, daarbij geholpen door de sexy hoge pumps van Manolo Blahnik. Al met al een geweldige look, modieus, elegant en precies de juiste uitstraling voor de opnamen van haar programma, later die dag.

Toen ze het gebouw verliet, hield de portier een taxi voor haar aan, en ze gaf de bestuurder een adres in de Upper West Side, in een nogal sjofele buurt. Het ontging haar niet dat de chauffeur haar een bewonderende blik toewierp in het achteruitkijkspiegeltje. Peinzend keek ze naar buiten terwijl ze door Central Park reden. De herfst had sinds twee weken zijn intree gedaan in New York, het was kil geworden, de bladeren waren verkleurd, de bomen bijna helemaal leeggewaaid. De rode wollen jas was een juiste keuze geweest en voelde precies goed. Ze naderden de uitgang aan de West Side, de autoradio stond aan, en op het moment dat ze Central Park achter zich lieten, ging er een schok door Valerie heen.

‘Sjonge, jonge, wie had dat gedacht?’ klonk de stem van de presentator. ‘Ik kan het bijna niet geloven, en jullie vast ook niet. Want ze ziet er geweldig uit voor haar leeftijd. Maar raad eens wie er vandaag zestig is geworden! Valerie Wyatt! Is dat een verrassing of niet? Petje af, Valerie! Je ziet eruit als vijfenveertig, en geen dag ouder!’ Valerie voelde zich alsof de presentator haar in haar maag had gestompt. Hoe wist hij dat, vroeg ze zich verbijsterd af. Blijkbaar trokken ze dat soort dingen na bij de rijbewijzenadministratie, dacht ze moedeloos. De talkshow was het meest beluisterde ochtendprogramma, dus nu wist heel New York hoe oud ze was. Ze had de neiging de taxichauffeur te vragen de radio uit te zetten, maar wat maakte het nu nog uit? Iedereen wist inmiddels dat ze zestig was. Of in elk geval iedereen in New York. Verschrikkelijk! Wat een vernedering, dacht ze ziedend van woede. Was er dan tegenwoordig niets meer privé? Nee, niet wanneer je zo beroemd was als Valerie Wyatt en al jaren je eigen televisieprogramma had. Ze kon wel

janken en vroeg zich af op hoeveel radio- én televisieprogramma's haar leeftijd nog meer zou worden genoemd; in welke kranten er melding van zou worden gemaakt; op welke lijstjes van beroemde jarigen, compleet met hun leeftijd. Misschien konden ze een vliegtuig de lucht in sturen, om haar leeftijd aan de hemel boven New York te schrijven!

Fronsend betaalde ze de taxichauffeur en gaf hem een royale fooi. Een slechter begin van de dag was nauwelijks denkbaar, en ze had toch al niks met haar verjaardag. Die verliep altijd teleurstellend, want ondanks haar beroemdheid, ondanks al haar succes had ze geen man om hem mee te vieren. Ze had geen date, geen vriend, geen man. Haar dochter had het te druk om 's avonds uit eten te gaan, en het laatste wat ze wilde, was een feestje voor vrienden ter ere van het feit dat ze al weer een jaar ouder was geworden! Dus het kwam erop neer dat ze de avond gewoon thuis doorbracht. Alleen. In bed.

Ze haastte zich de vertrouwde stoep op van het ooit voornam, maar inmiddels nogal sjofele herenhuis en struikelde bijna over een afgebrokkelde trede. Bij de deur gekomen drukte ze op de knop van de intercom. ALAN STARR stond er op het bordje naast de bel. Valerie kwam hier minstens twee keer per jaar, en tussendoor belde ze nog wel eens wanneer ze zich verveelde of behoefte had aan een bemoedigend woord. Uit de luidspreker kraakte een stem door de kille novemberochtend.

'Schat, ben jij het?' De stem klonk opgewekt, de eigenaar was duidelijk blij met haar komst.

'Ja, ik ben het.' Er klonk gezoem, en de zware deur sprong van het slot. Valerie haastte zich naar binnen, de trap op naar de tweede verdieping. Het oude huis oogde wat vermoeid, maar het was er wel schoon. Hij stond al in de deuropening op haar te wachten en sloeg met een brede grijns zijn armen om haar heen. Een lange, knappe man van begin vijftig met felblauwe ogen; zijn bruine haar viel tot op zijn schouders. Hoewel zijn

sjofele behuizing anders deed vermoeden, was hij redelijk bekend in de stad.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’ Hij knuffelde haar met een oprecht blijde glimlach, maar ze maakte zich van hem los en schonk hem een sombere frons.

‘Hou alsjeblieft op! Het was net op de radio hoe oud ik ben geworden! Dus nu weet de hele wereld het.’ Met een gezicht alsof ze elk moment in tranen kon uitbarsten, liep ze de vertrouwde woonkamer in. Er stonden diverse grote boeddha’s en een witmarmeren beeld van Quan Yin aan weerskanten van twee witte banken, met daartussen een zwartgelakte koffietafel. Het rook er onmiskenbaar naar wierook.

‘Wat kan het je schelen? Je leeftijd is je niet aan te zien. Het is maar een getal, schat,’ stelde hij haar gerust.

Ze gooide haar jas op de bank. ‘Het kan me heel erg veel schelen! En ik b n ook echt zo oud, dat is het ergste. Wat heet, ik voel me ineens honderd.’

‘Doe niet zo raar.’ Alan ging op de bank tegenover haar zitten. Er lagen twee spellen kaarten op de tafel. Volgens iedereen die het kon weten, was Alan een van de beste helderzienden in New York. Valerie verklaarde zichzelf voor gek dat ze naar hem toe ging, maar ze had vertrouwen in althans een deel van zijn voorspellingen, en meestal slaagde hij erin haar op te vrolijken. Hij was een lieve man met een groot hart, een geweldig gevoel voor humor en een praktijk met diverse beroemde cliënten. Valerie kwam al jaren bij hem, en veel van wat hij had voorspeld, was ook daadwerkelijk uitgekomen. Elk jaar begon ze haar verjaardag met een bezoekje aan hem. Dat haalde althans iets van het venijn uit de dag, en als de kaarten gunstig lagen, had ze iets om naar uit te kijken. ‘Dit wordt een geweldig jaar voor je,’ zei hij sussend terwijl hij de kaarten schudde. ‘Alle planeten staan gunstig. Ik heb de kaarten gisteren al voor je gelegd, en dit wordt absoluut je beste jaar tot dusverre.’ Hij wees naar de kaar-

ten. Ze wist hoe het werkte, want ze had het al talloze malen gedaan. ‘Pak er vijf en leg ze met de voorkant naar beneden op tafel,’ zei hij. Ze zuchtte terwijl hij het spel kaarten naar haar toe schoof. Ze pakte er vijf uit en legde ze neer, waarop Alan ze een voor een omdraaide. Twee azen, een klaverentien, een hartentwee en een schoppenboer.

‘Je gaat dit jaar heel veel geld verdienen,’ zei hij met een ernstig gezicht. ‘Ik zie nieuwe licentieovereenkomsten. En fantastische kijkcijfers voor je programma.’ Eigenlijk zei hij elk jaar ongeveer hetzelfde, en tot dusverre had hij gelijk gekregen, maar dat was ook niet zo moeilijk. Haar lifestyle-imperium was een kerngezond bedrijf.

‘Wat betekent die schoppenboer?’ Ze wisten allebei dat ze op zoek was naar een man in haar leven, al sinds het eind van haar vorige relatie. Valerie was inmiddels drieëntwintig jaar gescheiden en ze had meer tijd en energie besteed aan haar carrière dan aan de liefde. Maar ze miste het dat ze geen relatie had, en ze was teleurgesteld dat zich in al die jaren geen serieuze partner had aangediend. Inmiddels begon ze te denken dat het er misschien nooit meer van zou komen. Dat ze gewoon te oud was. Zeker op een dag als vandaag had ze sterk dat gevoel.

‘Ik denk dat een van je advocaten wel eens met pensioen zou kunnen gaan,’ zei Alan over de schoppenboer. ‘Pak er nog eens vijf.’

Deze keer verscheen de hartenkoning, en de ruitenkoningin. Alan glimlachte.

‘Interessant! Ik zie een nieuwe man in je leven.’ Zijn glimlach werd breder.

Valerie was niet onder de indruk. ‘Dat zeg je al drie jaar.’ Ze haalde haar schouders op.

‘Geduld, schat. Geduld. Het is de moeite van het wachten waard om de juiste te vinden. Deze man bevalt me wel. Hij is belangrijk, een man met invloed, erg groot, knap om te zien.

Volgens mij leer je hem kennen via je werk.'

Valerie begon te lachen. 'Reken daar maar niet op. Er lopen in het lifestylewereldje erg weinig hetero's rond, en met huwelijken en het organiseren van bruiloften houden ze zich al helemaal niet bezig. Dus ik zal hem ergens anders moeten ontmoeten.'

'Misschien is het een van je producers.' Alan bleef zich op de kaarten concentreren. 'Ik weet zeker dat je hem via je werk leert kennen.' Dat had hij al eerder gezegd, maar het was er nooit van gekomen. Zijn andere voorspellingen klopten wel vaak, maar als het om mannen ging zat hij er de laatste tijd voortdurend naast. 'En volgens mij zou je dochter dit jaar wel eens een baby kunnen krijgen.' Hij draaide de ruitenkoningin om en gaf het spel kaarten weer aan Valerie.

Die glimlachte hoofdschuddend. 'Dat lijkt me erg onwaarschijnlijk. April werkt nog harder dan ik. Wat heet, ze heeft niet eens tijd om te daten. Trouwens, ik weet helemaal niet of ze wel een man wil, of een kind.' En Valerie zat er bepaald niet op te wachten om oma te worden. Dat stond niet op haar verlanglijstje, noch zat het in de planning; bij haar dochter gelukkig ook niet. Dus hier sloeg Alan de plank faliekant mis.

'Ik denk dat ze je wel eens zou kunnen verrassen,' zei Alan, terwijl Valerie nog vijf kaarten pakte en de lezing verderging. Zijn voorspellingen kwamen overeen met wat hij haar altijd in het vooruitzicht stelde: succes op zakelijk gebied, een nieuwe man in haar leven, en verder gaf hij haar nog wat goede raad mee voor toekomstige projecten en overeenkomsten en omtrent mensen met wie ze samenwerkte. Maar de nieuwe man kwam telkens opnieuw naar voren. Alan hield er hardnekkig aan vast, en Valerie zuchtte. Je kon nou eenmaal niet alles hebben, werd haar maar al te vaak gezegd. Een droomcarrière én romantiek in je leven, dat was simpelweg te veel gevraagd. Niemand kreeg alles wat hij of zij graag wilde, ook Valerie niet. Net als bij de

meeste mensen was het succes haar niet komen aanwaaien, en in haar geval had het haar bovendien haar huwelijk gekost. Terwijl hij opnieuw een aantal kaarten pakte, praatten ze verder en vertelde Alan wat hij voor haar in het verschiet zag. Het meeste was positief. Haar gezondheid zou geen problemen opleveren, en zoals gebruikelijk zou ze niets te klagen hebben over haar kijkcijfers. Hij zag een soort productieovereenkomst in het Verre Oosten, misschien een eigen meubellijn, iets wat haar bepaald geen windeieren zou leggen. Uit de manier waarop hij praatte, bleek dat hij haar graag mocht. Valerie was eerlijk, direct en oprecht. Sommigen zeiden dat ze hard kon zijn, maar dat gold dan vooral haar veeleisendheid en de hoge verwachtingen die ze niet alleen van zichzelf had, maar ook van haar omgeving. Het was geen toeval dat ze het zover had gebracht. Ze had een heel specifiek talent, en bij alles wat ze deed, liet haar intuïtie haar nooit in de steek. Maar dat ze zo hoog was gestegen, was niet in de laatste plaats te danken aan vijfendertig jaar keihard werken. Dat was iets waar Alan haar om bewonderde. En hij hield van haar directheid. Ze speelde geen spelletjes, ze had geen verborgen agenda. Open en eerlijk, dat was ze. En hij had de kaarten niet nodig om te weten hoezeer ze op deze verjaardag van streek was over haar leeftijd. Zestig klonk zo verdomd oud, zei ze een paar keer. En niet alleen dat, tot overmaat van ramp wist nu de hele wereld dat ze die dag zestig was geworden.

Terwijl Valerie zich door Alan de kaart liet leggen in diens appartement in de West Side, kroop Jack Adams letterlijk met tranen in zijn ogen over de grond in zijn slaapkamer. Hij had nog nooit zo'n pijn gehad. Echt nog nooit. Nou ja, misschien een of twee keer in zijn jonge jaren, als *football*-professional. Maar daarna nooit meer. Hij had een gevoel alsof iemand een tomahawk in zijn rug had gezet. Van daar trok de pijn omhoog naar zijn hoofd, en omlaag naar zijn benen. Hij kon niet staan, laat

staan lopen. Moeizaam lukte het hem zich naar de badkamer te slepen, waar hij zich tergend langzaam wist op te trekken, zich vastklappend aan de wastafel. Hij griste zijn telefoon van het badkamermeubel en liet zich schreeuwend van pijn op het deksel van de wc zakken.

‘Godallemachtig,’ verzuchtte hij, terwijl hij het nummer dat hij moest hebben, opzocht in zijn telefoon. Hij zag eruit als een schipbreukeling, dacht hij toen hij zichzelf in de spiegel zag. En hij voelde zich minstens honderd!

Jack was de avond tevoren naar een Halloween-feestje geweest, waar hij een waanzinnig aantrekkelijk meisje had ontmoet. Hij was verkleed als Superman, zij als Catwoman, in nauwsluitend lakleer met heuplaarzen en snorharen. Ze had een ongelooflijk lichaam, en toen ze haar masker afzette, bleek wat daarachter zat, ook zeer de moeite waard. Ze was model, vertelde ze, maar hij had nog nooit van haar gehoord. Tweëntwintig, gitzwart geverfd haar, groene ogen. Hij was lang, een meter negentig, maar ze was niet veel kleiner dan hij. En de seks, die nacht in zijn appartement, was je reinste acrobatiek geweest. Ze waren allebei behoorlijk aangeschoten, en hij had in lange tijd niet zoveel plezier gehad. De meisjes met wie hij uitging, behoorden altijd tot hetzelfde type, en zij was geen uitzondering. Ze waren begin twintig, vaak model of actrice, maar iedere willekeurige – jeugdige – schoonheid die hij tegenkwam, paste in het profiel. Jack had er nooit moeite mee gehad om met vrouwen in contact te komen, of hen te doen bezwijken voor zijn charmes. Al op de middelbare school hadden de meisjes zich aangeboden; soms waren het er zelfs te veel geweest en had hij zich er niet goed raad mee geweten. Net als bij snoep kon hij de verleiding nooit weerstaan, dus hij was ook voor Catwoman gevallen. Het enige verschil met al zijn eerdere dates was dat er tijdens de laatste keer dat ze die nacht seks hadden, iets was geknapt in zijn rug, met als gevolg dat hij zich niet